

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרָטִית תִּזְרִיעַ ה' נִיסָן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשׁוֹנֵי

ממשיכים ללמד על צרעת הבגד: לאחר שבוע, הכהן לוקח את הבגדים שוב, אחרי שכבר כבסו. אם המראה לא השתנה, זוהי צרעת ויש לשרוף את הבגד. אם הכתמים נעשו בהירים יותר, גוזרים את החלק של הכתמים ושוורפים אותם ושאר הבגד נתן לשמוש. אולם אם הכתמים הופיעו שוב בחלקים אחרים מהבגד, יש לשרוף את כלו. אם הכתמים נעלמו, יש לטבל את הבגדים במקוה כדי לטהר אותם.

תְּהֵלִים / יוֹם ה' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים כ"ט- ל"ד

בסיום פרק ל' ישנו פסוק "למען יזמרו כבוד ולא ידם". הרבי רש"ב (שיום ההלולא שלו חל השבוע) מסביר פסוק זה במאמר. (בהיום יום של היום נוכל לראות שלמלה כבוד יש יותר ממשמעות אחת). הרבי רש"ב מסביר שפסוק זה מדבר על "כבוד" של הנשמה- הנקודה הפנימית היהודית. לפעמים יהודי יכול להרגיש מצף ברגשות, להתאש חס ושלוש ולתת ליצר הרע להחליט איך הוא צריך להתנהג, אבל הנקודה הפנימית היהודית תמיד נמצאת שם, ותמיד שואפת לנהג נכון, כמו שה' רוצה אפלו בחלק החשוך ביותר של הגלות.

הפסוק אומר לנו שפנימיות היהודי, המכנה כבוד, תמיד מוכן לשיר לה' - "למען יזמרו כבוד" שהכבוד של הנשמה- עצם הנשמה (פינטאלע ייד) ישיר לה' ה', "ולא ידם"- ולעולם לא יהיה בשקט. עצם היהודי תמיד שר לה' כי הוא תמיד רוצה להיות קרוב לה' אפלו בגלות.

כלנו יכולים לראות זאת לעתים קרובות כאשר אנו יוצאים למבצעים. אפלו שישנם אנשים שלא מקימים מצוות לעתים קרובות, אנו רואים שבנקודה הפנימית שלהם הם תמיד שמחים לקיים מצוה.

זכרו, נותרו עוד עשרה ימים בלבד לחלוקת מצה שמורה!

תְּנִיָּא / לְקוֹיטֵי אֲמָרִים פְּרָק מ' (ה' נִיסָן שְׁנַה מְעוֹבֵרֵת)

בתניא היום האדמו"ר הזקן מסביר עוד לאן הולכת התורה שלומדים, אם לומדים מסבה הלא

נכונה, או ללא סבה, רק בגלל שרגילים ללמוד. על היהודי ללמוד לשמה, בגלל שהוא אוהב את ה'. אם לומדים תורה ללא סבה, רק מתוך הרגל, התורה רק עולה להיכלות ומדורין מחוץ למקום שבו היא מיעדת לעלות (המקום בו נמצאים המלאכים).

אבל אם לומדים מסבה לא טובה, למשל אדם שרוצה להתגאות עד כמה הוא חכם, התורה אפלו לא עולה, היא נשארת כאן למטה בעולם.

לכן נאמר "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" - אדם הוא בר מזל אם כל התורה שלו עולה לה'. לכן כאשר הנשמה שלו עולה חזרה לה', כל התורה שלמד עולה יחד אתו.

איך זה שאנו מדברים כל כך הרבה על הצורך בכונה? האם המלים של התורה והתפלה לא מספיק קדושות בפני עצמן? איך יכול להיות שהן עולות לה' רק כאשר הן בכונה?

למרות שהן קדושות וה' אינו מסתתר במלות התורה והתפלה, היות ואנו אומרים מלים אלו עם הפה הגשמי שלו, ה' עדין מסתתר כיון שזה דבר גשמי.

כאשר יש לנו כונה (שהיא רוחנית) המלים יכולות לעלות למקום הרוחני שלהן.

למרות שהמלים של התורה והתפלה הן קדושות, כשאנו אומרים אותן בפנינו הן נעשות גשמיות. הן יכולות לעוף לה' בעצמן. אבל כאשר אנו אומרים מלים אלו בכונה, הכונה ממלאת את המלים ברוחניות, והן עולות למקום שממנו מגיעה הכונה (כמו שלמדנו, הן בדרך כלל מעולם היצירה, שממנו מגיעים המלאכים, ולפעמים מבריאה. אם חושבים על ה' והדבר מעורר לאהבת ה').

כאשר משיח יבוא, נוכל תמיד לראות את הרוחניות בכל המלים של התורה והתפלה שאנו אומרים. אז העולם יהיה רוחני. והרוחניות תהיה מרגשת בכל דבר גשמי (למשל במלים שאנו אומרים) בימינו אבל, אנו עדין צריכים כונה.

היום יום / ה' ניסן

היה פעם אמורא בשם ר' נחמן בר יצחק. הוא ישב עם קבוצה של יהודים, וחכמים שוחחו ביניהם על דברי הלכה בקבוצה נוספת. ר' נחמן בר יצחק הסביר להם את ההלכה. החכמים כל כך התפעלו שאמרו לרב נחמן לבוא לשבת אתם במקום לשבת עם האנשים האחרים, היות וללא כל ספק הוא היה תלמיד חכם גדול.

רב נחמן בר יצחק אמר שהוא ישאר במקום שהיה היות ולא המקום של האדם מכבד אותו אלא האדם מכבד את מקומו.

זה קרה גם במעמד הר סיני, ההר היה מיחד רק בגלל שה' השירה את שכנתו עליו. כאשר השכינה עזבה, הר סיני לא היה עוד מיחד. אנו אפלו לא יודעים בוודאות היום היכן הוא נמצא. הדבר מראה לנו שזה לא היה הר סיני שהיה מיחד, זה היה השכינה שגרמה לו להיות מיחד. אותו דבר נכון עם האדם וסביבתו.

"לא מקומו של האדם מכבדו, אלא האדם מכבד את מקומו".

הרבי המהר"ש מסביר אמירה זו של ר' נחמן בר יצחק על פי חסידות

כבוד זה לא רק הערכה ויחס מכבד, הכונה גם קשה! (כמו שה' הכביד את לב פרעה, הכביד וכבוד זו בעצם כמעט אותה מלה, וה' גרם ללבו של פרעה לא להרגיש כלום) בקבלה הכונה היא אור מאוד נעלה של ה' (גלוי אור מקיף נעלה).

הגמרא אומרת שהמקום של האדם לא מביא לו כבוד אבל הוא מביא כבוד למקום שלו. המקום שבו אדם חי, אסור לו שיגרם שהמילה כבוד לפי הפרוש השני תהיה אצלו. אסור לו שיהיה לו לב קשה ושלא יהיה אכפת לו מיהדות. במקום זה כדאי להשתמש במשמעות השניה של הפעל כבוד - כבוד למקום

שלו, הוא מביא את הכבוד של ה', את האור של ה' למקום שבו הוא נמצא. אדם יכול לבחור לא להיות משפיע מהמקום שבו הוא גר ובמקום זה לשנות את המקום שבו הוא גר על ידי שיביא לתוכו חיות ושמחה.

בדייק כמו שהנשמה מקבלת כוח מיחד מאת ה' לפני שיורדת לעולם, כדי שתוכל לקיים את שליחותה. באותו אופן, לפני שיהודי הולך לאיזה מקום, ה' נותן לו כוח להיות מסוגל להשפיע יהדות וחסידות באותו מקום.

ספר המצוות / מצוות עשה ע"ג

המצוה היומית, **מצוות עשה ע"ג** היא אותה מצוה כמו אתמול. לעתים יהודי עלול לעבר עברה חס ושלום. ומיד, הוא מצטער על כך. זו מצוה לומר בפה (להתודות), להתחרט על מה שעשה ולבקש מה' שיסלח לו.

רמב"ם / הלכות תשובה פרקים ד', ה', ו'

פרק ד - הרמב"ם מונה כ-24 מצוות שמאד קשה לעשות עליהם תשובה. ישנם עברות שהן מאוד קשות, אם אדם עובר עליהן, ה' לא עוזר לו לעשות תשובה. למשל אם אדם גורם לאנשים אחרים לחטא, ה' לא עוזר לו לעשות תשובה. ישנם עברות שאדם חושב שאינן כל כך חמורות והוא אפילו לא מנסה לעשות עליהן תשובה.

פרק ה' - הרמב"ם מזכיר שתמיד יש לנו בחירה חופשית לעשות את הדבר הנכון שה' רוצה מאתנו או חס ושלום ההפך. אם טועים עלינו לעשות תשובה תכף ומיד. זוהי גם בחירתנו שאם רואים שלא עשינו מה שה' רוצה אנו יכולים לעשות תשובה מיד ולהתחיל לעשות את הדבר הנכון.

פרק ו' - לומדים שה' מעניש את האדם רק אם הוא לא עושה תשובה.

זרכי החסידות / מילות התורה והתפלה

הגמרא אומרת שאדם צריך ללמד הרבה תורה, אפלה אם הוא שוכח ואפילו אם איננו מבין לגמרי. האדמו"ר הזקן מסביר בלקוטי תורה למה זה כל כך חשוב:

אנו יודעים שלנשמה יש כוחות של חכמה, בינה ודעת. הכח שקרוב ביותר לה' הוא חכמה. וזהו הכח שנותן לנו בטויל וגורם לנו להיות מסוגלים למסור את הנפש לה'.

כשיהודי אומר הרבה מלים של תורה ותפלה, החכמה שבנשמה מאירה בגוף של היהודי שמשתמש בפה הגשמי שלו כדי לומר מלים של תורה.

האדמו"ר הזקן אומר שזו גם הדרך שבה המצרע מתקן את החולי הרוחני של הצרעת שיש בו.

בזהר מסביר שצרעת מגיעה לגוף היהודי אם לא משתמשים בחכמה של הנשמה. אם האדם חושב שכל דבר צריך להראות הגיוני, על פי שכל הוא איננו משתמש בכח החכמה שלו בכלל.

(בימינו אין צרעת אבל המחלה הרוחנית עדין קיימת. כשאנו חושבים שאנו צריכים להבין את המצוות ולהעריך על פי שכל כל דבר שאנו עושים, יש לנו את הסבה הרוחנית לצרעת).

הדרך לרפא את הבעיה היא על ידי אמירת מלים של תורה ותפלה אפילו אם איננו מבינים אותם. בגלל שה' רוצה שנעשה זאת, וזה מראה על הבטול שלנו. הדבר מחזיר את החכמה של הנשמה ועוזר לנו להיות יהודים טובים.